

Jaarlijks gaat er ongeveer 7 miljard euro op aan Geestelijke Gezondheidszorg in Nederland. Maar liefst een kwart van dat bedrag gaat op aan administratieve kosten en verantwoording. Dat is meer dan 1,5 miljard!

De gemiddelde GGZ-instelling schrijft zo'n 3.500 A4-tjes vol om zich te verantwoorden naar de zorgverzekeraars. Dat is een slinger papier van ruim een kilometer. En de aanbestedingsprocedures bij de gemeenten kosten de sector zoveel geld dat je daarvoor bijna 200 verpleegkundigen en psychiaters in dienst zou kunnen nemen. Vorige maand moest ik maar liefst 207 documenten ondertekenen die enkel bestemd waren om onze productie naar de gemeenten te verantwoorden. Het kostte me meer dan een uur om alleen maar mijn handtekening te zetten. En dan te bedenken dat al die documenten stuk voor stuk voorbereid en klaargemaakt zijn door heel veel collega's...

Hulpverleners zijn door al die administratieve rompslomp maar liefst een derde van de cliëntentijd bezig met administratie. Instellingen kennen torenhoge investeringen in informatietechnologie en –systemen om zo efficiënt mogelijk te kunnen voldoen aan de vraag. Als we de helft minder aan deze kosten zouden mogen uitgeven kunnen we alle wachtlijsten oplossen.

Er is geen andere zorgsector die zo gebukt gaat onder de administratieve regeldruk als de GGZ. Dit is onderhand te gek voor woorden. Dat wordt trouwens allang gezegd. Maar het verandert helaas niet. Sterker nog: het wordt eerder meer en meer. Twee jaar geleden kenden de huisartsen een zelfde druk en zij pikten het niet meer. Ze kwamen in opstand tegen de bureaucratische onzin in hun praktijk. En met succes. De administratieve rompslomp nam daar daadwerkelijk af. Nú is het onze beurt. Het moet nu écht gaan veranderen. Ook bij ons moet het roer om!

Onlangs is het onderzoeksrapport naar de administratieve lasten in de GGZ 'Het Roer moet (gaat/is) om' verschenen. Daarin staan een aantal hele concrete aanbevelingen om tot een vermindering van de bureaucratie te komen. Een landelijke stuurgroep met daarin vertegenwoordigers van de diverse deelsectoren en beroepsgroepen moet de uitvoering van deze aanbevelingen vlot gaan trekken. Ik ben verzocht deze kar landelijk te gaan trekken. Daar heb ik veel zin in. De administratieve last is me al jaren een doorn in het oog. Het is nu tijd om spijkers met koppen te slaan!

De aanbevelingen uit het rapport hebben vooral betrekking op wat we aan anderen gaan vragen: meer standaardisatie, vereenvoudiging van de verantwoording, meerjarige afspraken en continuïteit van zorg bij overgangsmomenten. Op die punten zullen we heus wel vooruitgang gaan boeken. Nog belangrijker is het om niet alleen naar de ander te kijken, maar ook naar onszelf. Wat kunnen wij zelf doen? Welke bureaucratie creëren we zelf en hoe kunnen we onszelf verplichten om niet telkens weer in diezelfde valkuil te stappen? Bijvoorbeeld écht door ons op alle niveaus ook in onze eigen organisatie af te vragen wat nu echt wel en niet vastgelegd moet worden.

Als Raad van Bestuur 'verorberen' wij wekelijks ongeveer 500 pagina's aan documenten. Dat moet volgens ons ook met de helft minder kunnen. En geldt dat ook niet voor veel cliëntverslagen en –rapporten? Kunnen die niet meer to the point zijn? Of voor veel notulen die nooit meer gelezen worden? Of voor allerlei regelingen, protocollen, beleidsnotities, adviezen, registraties... Kortom, het roer moet om! Niet alleen voor diegenen die aan het roer staan, maar ook voor alle passagiers op het schip!

